

Phần 17

Chương 49

Sùng Nhân Đế biết rõ nguyên nhân hậu quả, thực sự nói, Diệp Trì tiểu tử này hồ đồ quá rồi, đánh Quách Đại Bảo là bênh vực kẻ yếu, bây giờ cướp vị hôn thê nhà Trạng Nguyên Lang, nói thế nào cũng sai hết, khiến cho người ta phải từ quan, làm hoàng đế như hấn không biết phán quyết như thế nào, cũng không phải hỏi, Diệp Trì mới vừa yêu cầu hấn tứ hôn chính là Thời gia cô nương kia, là vị hôn thê của Trạng Nguyên Lang.

Sùng Nhân Đế trấn an, an ủi Hứa Minh Chương vài câu, đáp ứng với hấn chắc chắn sẽ chủ trì công bằng, lại ban cho một đôi kim ngọc như ý cho hấn thêm vui mừng, cho người ta đưa hấn ra ngoài, tiếp theo sắc mặt trầm xuống, nói với Lưu Hải: “Đi gọi tiểu tử kia đến đây cho trẫm, trông trẫm dễ gạt gẫm lắm hả, suýt tý nữa là làm theo lời hấn nói rồi, nếu thật là ban ý chỉ tứ hôn xuống, trẫm há không phải nổi giặc cho giặc sao.”

Lưu Hải cũng hiểu được, tiểu vương gia làm chuyện này không có phúc hậu, người nói nhiều nữ nhân như vậy, tại sao lại coi trọng đoá hoa đã có chủ chứ, giờ tranh nhau mà cướp, thích thì sao, cũng chớ trách Trạng Nguyên Lang có bộ dạng văn nhã như vậy cũng nổi giận, cho dù là ai cũng phải liều mạng, đây là mối hận đoạt vợ cơ mà.

Lưu Hải từ trong cung đi ra cũng không có đi theo hướng đến Định thân vương phủ, biết rõ tiểu vương gia nhất định không quay về, ngồi kiệu thẳng đến Nhạn Lai Lô, quả nhiên ở chỗ này.

Diệp Trì vốn muốn mượn rượu giải sầu, nhưng nhìn lại nhìn thấy Lưu Hải, đột nhiên lên tinh thần, bước ra nghênh đón nói: “Hải công công, chẳng lẽ là ngài mang thánh chỉ tứ hôn đến cho ta?”

Trong lòng Lưu Hải nói, vị gia này vậy mà cũng nghĩ ra được: “Tiểu vương gia, người lỗ mãng quá, nói thật với người, người vừa chân trước đi, chân sau Trạng Nguyên Lang đã tới rồi.”

Lông mày Diệp Trì dựng lên: “Thế nào, hấn xảo quyết tố cáo tiểu gia đúng không?”

Lưu Hải nói: “Cũng không có, chỉ là quý xuống muốn từ quan, nói không thể trêu vào tiểu vương gia ngài, thật là làm khó cho vạn tuế gia mà, khuyên can mãi mới khuyên được trở về, bây giờ gọi người tiến cung đây.”

Diệp Trì cũng không dám trì hoãn, đi theo Lưu Hải vào cung, Sùng Nhân Đế vừa thấy hấn, bực bội cũng không đánh được, cũng sợ tổn thương thể diện của hấn trước mặt nô tài, vẫy tay ra hiệu cho lui người, mới nói: “Suýt tý nữa là

trầm bị tiểu tử người lừa gạt rồi, bây giờ ý chỉ này mà hạ xuống, người bảo trầm còn mặt mũi nào nữa mà đối diện với bá quan văn võ, vì nữ nhân mà gây ra những chuyện này, người thật có tiền đồ mà, trầm thấy người chính là rảnh rỗi quá đây, bảo người vào Binh Bộ, người mặc kệ, bảo người giúp đỡ trầm trông coi Hình bộ người cũng không làm, vậy mà lại đi làm cái việc đoạt dân nữ, vừa rồi Trạng Nguyên Lang trả lại mũ ô sa, trầm cũng xấu hổ thay người, bởi vì là người, chứ đối thành người khác đã sớm đẩy ra ngoài chém rồi, đỡ phải lưu lại tai họa.”

Sùng Nhân Đế quở trách Diệp Trì cả buổi, nhưng không thấy hắn trả lời một câu, cúi đầu nhìn hắn một cái, thấy hắn quỳ ở đó, cúi thấp đầu, âm trầm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sùng Nhân Đế cho là hắn đã biết sai rồi, lại có chút mềm lòng, thở dài nói: “Được rồi, chỉ cần người biết sai có thể thay đổi, trầm cũng không làm gì người mà, người làm ra cái dáng vẻ chết người cho ai nhìn vậy há.”

Diệp Trì chột ngảng đầu lên nói: “Hoàng Thượng miệng vàng lời ngọc, trước kia đáp ứng với thần đệ, chẳng lẽ muốn chơi xấu nuốt lời.” Một câu không có nửa phần hối hận, làm Sùng Nhân Đế bốc hỏa.

Sùng Nhân Đế hận không thể đi qua đập hắn một cước, đến cùng nhớ tới mình là Hoàng Thượng, không nên đánh, thật ra, trong lòng Sùng Nhân Đế sợ mình nếu thật đi tới đá hắn, tiểu tử này nổi khùng lên, lại đánh nhau với mình, đến lúc đó cũng thu thập cũng không hay.

Nghĩ đến đây, Sùng Nhân Đế nhin không được thở dài, gặp tiểu tử này thật không có biện pháp, Sùng Nhân Đế hít sâu hai cái, đè xuống lửa giận trong lòng, tình ý sâu xa nói: “Chẳng phải chỉ là một nữ nhân ư, đáng như vậy sao, người bỏ qua đi, hai ngày nữa các tú nữ tiến cung, người theo bên cạnh trầm, trầm cho người chọn vòng đầu tiên, người nhìn trúng ai, trầm sẽ đem ban cho người làm vợ hay làm thiếp thì tùy người, Lưu Hải nói, tú nữ năm nay, có không ít mỹ nhân tài sắc vẹn toàn, cần gì phải qua lại với người đã có chủ chứ.”

Phải nói Sùng Nhân Đế lúc này thật sự là ân điển quá lớn rồi, cho Diệp tiểu gia chọn vòng đầu tiên, nếu không phải thấy tình cảm của hai người không có khả năng cắt đứt thì nào có ưu ái như vậy, đáng tiếc Diệp tiểu gia vẫn không cảm kích, gân cổ nói: “Mỹ nhân gì ta cũng không cần, ta chỉ muốn nàng, ta xác định, đời này nàng chính là vợ ta, người khác, đừng có mơ.”

Sùng Nhân Đế tức giận đen cả mặt: “Tiểu tử người sao lại sai trái như vậy, không ngờ trầm nói hết lời mà vẫn cứng đầu như thế, người coi trọng ai thì người đó sẽ là của người à, người cho người là Ngọc Hoàng đại đế sao, cho dù người là Ngọc Hoàng đại đế, cũng phải nói thứ tự trước sau chứ, vả lại, hai người thuở nhỏ đính hôn, thanh mai trúc mã, lưỡng tình tương duyệt, người đi theo chọn rốn cái rắm, người nhìn trúng người ta, cũng phải xem người ta có coi trọng người không đã, chuyện này cứ làm như thế, trầm cảnh cáo trước, chuyện

này cho qua, không cho người tìm Trạng Nguyên Lang phiền toái, nếu như người lại càn quấy, trộm bắt người trói lại ném vào đại lao Tông Nhân phủ hóng mát, cút.”

Diệp Trì cũng biết hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, Hoàng Thượng thực nóng lên, hẳn sẽ không đỡ nổi, vả lại, cho dù đỡ nổi cũng vô dụng thôi, chẳng bằng nhanh đi về nghĩ kế sách khác.

Lưu Hải tiễn hán xuất cung một đoạn, thỉnh thoảng nhìn hán, lúc đến cửa cung rồi thật sự nhìn không được nói: “Tiểu vương gia, người không có chuyện gì chứ?” Lưu Hải cảm thấy không giống tính tình của hán, dựa vào tính nết của vị gia này, mới vừa nãy động thủ ở Ngự Thư Phòng với vạn tuế gia cũng không mới mẻ, ai ngờ cứ như vậy im hơi lặng tiếng đi ra, mà lại sắc mặt bình tĩnh, tựa như không có chuyện gì, làm cho trong lòng Lưu Hải không ngừng chột dạ.

Diệp Trì nhìn hán một cái nói: “Gia đang suy nghĩ cẩn thận.”

“Người suy nghĩ cẩn thận cái gì?” Lưu Hải cảm thấy lời này sao nghe hãi hùng khiếp vía vậy, lại nghe Diệp Trì nói: “Gia suy nghĩ cẩn thận nguồn cơn của mọi việc, giống như cỏ dại ven đường, người cắt một đóa cũng vô dụng, phải nhổ bỏ, căn bản phải đào lên mới được.” Nói xong tạm biệt Lưu Hải chạy thẳng đến Trấn Viễn Hầu phủ, tìm Phong Cẩm Thành thương lượng đối sách.

Thời Tiêu hai ngày này mắt phải không ngừng nháy, nháy đến nỗi nàng có chút hoảng hốt, cảm thấy tựa như sẽ xảy ra chuyện gì, ngày đó sau khi Diệp Trì rời đi, Minh Chương không nói gì, nhưng kiên quyết bắt nàng đến nhà mới, Thời Tiêu biết như vậy không thỏa đáng, nhưng lúc đó sắc mặt của Minh Chương, nàng thật không có dũng khí cự tuyệt.

Trách không được Quyên Tử luôn nói nàng vô dụng, nhớ tới Diệp Trì, Thời Tiêu không khỏi thở dài, mặc dù hán đối với nàng như vậy, Thời Tiêu phát hiện, nàng lại không hận hán, nếu như lúc ấy hán tiếp tục nữa, có lẽ nàng sẽ hận hán, nhưng hán lại ngừng lại, vả lại, nàng thật sự không thể hận hán, dù cho lỗ mãng hồ vi, nhưng lòng hán đối với nàng là thật, lúc ấy Thời Tiêu sợ, nhưng sau này ngẫm lại, lại khổ sở thay hán.

Nàng đẩy cửa sổ ra, lại phát hiện Minh Chương đứng ở dưới hiên, bình tĩnh nhìn nàng ở bên này ngẩn người: “Minh Chương, không phải nói đi Phong Nhã cư sao, sao nhanh như vậy đã trở lại rồi?”

Minh Chương đi đến, tiểu nha đầu Hương Nhi mới mua, dâng trà đến liền biết điều đi xuống, lưu lại hai người trong phòng nói chuyện, Minh Chương thấy khăn voan đỏ thêu được một nửa trong tay nàng, chợt thấy hoảng hốt, khẽ vươn tay bắt lấy tay Thời Tiêu nói: “Tiêu Tiêu, nàng sẽ không rời bỏ ta đúng hay không, chúng ta đã từng nói sẽ nắm tay nhau đến già đúng hay không?”

Thời Tiêu mặt đỏ lên, rút bàn tay ra khỏi tay hán nói: “Hôm nay sao thế, chẳng lẽ là uống say rồi.”

Hứa Minh Chương không khỏi lộ ra một nụ cười khổ, hắn ngược lại thật hy vọng uống say, hôm nay hắn không nên đi Phong Nhã cư, nếu như không đi, cũng sẽ không nhìn thấy thứ kia, có lẽ hắn đã suy nghĩ nhiều.

Nghĩ đến đây, uống hai hớp trà, hỏi câu: “Tiêu Tiêu, ta nhớ trước kia trong tay Thời thúc có vài bức họa của Vương Cảnh Khanh?”

Thời Tiêu không biết đang yên lành hắn nói cái này làm cái gì, nhưng cũng gật gật đầu: “Huynh cũng biết cha ta thích nhất là sưu tầm tranh chữ, đặc biệt là của Vương Cảnh Khanh, chỉ cần nhìn thấy, tán gia bại sản đều muốn mua, chỉ là mấy thứ cha ta mua sau này, cũng không bằng sơn âm trần tích của tổ tiên nhà ta truyền xuống, tuyệt kê thừa hưng, tứ minh cuồng khách, bốn bức tây tắc phong vũ, không khỏi là bút tích thực của Vương Cảnh Khanh, cũng có đề bạt của Đông Pha cư sĩ, còn có tàng ấn của danh nhân các triều đại, thiên kim khó cầu, tựa như cha ta yêu thích cái gì, mỗi ngày đều muốn lấy ra xem một lần, đáng tiếc sau khi nhà cháy, những thư họa này đều bị đốt cháy hết.”

Nói xong nhìn thấy sắc mặt Minh Chương không được tốt, liền ân cần hỏi một câu: “Mệt mỗi quá hả, nhìn huynh có vẻ rất mệt.”

Ánh mắt Minh Chương loe loe nói: “Có hơi mệt chút, thời gian không còn sớm nữa, nàng cũng sớm nghỉ ngơi đi.” Nói xong đứng lên đi trở về. Thời Tiêu nhìn trăng khuyết cong cong ngoài cửa sổ một lát mới đóng cửa sổ, rửa mặt đi ngủ.

Ngày thứ hai Minh Chương nói phải đi về đón mẫu thân hắn vào kinh, cho dù trước đó có chuyện gì, hôn lễ cũng không thể không có Nhị lão cao đường, dù sao cũng phải dập đầu hành lễ kính trà cho bà bà, đây là lễ phép, Thời Tiêu thật sự có chút sợ hãi khi thấy nương Minh Chương, cảm thấy trong ánh mắt bà nhìn nàng tràn đầy khinh bỉ, cho nên, mấy ngày nay tâm tình Thời Tiêu có phần ảm đạm.

Nàng nhớ rõ lúc trước nàng nói với nương Minh Chương là đời này cũng sẽ không gặp lại Minh Chương, hôm nay nàng lại muốn gả cho hắn, nương Minh Chương cũng là bà bà của nàng, giữa mẹ chồng nàng dâu, làm cho Thời Tiêu lo lắng không yên.

Trong lòng có chuyện liền muốn tìm Quyên Tử nói một chút, nhưng hai ngày nay không thấy Quyên Tử, sáng sớm hôm nay Thời Tiêu liền tới tìm Quyên Tử, cố kiệu dừng ở bên ngoài phố nhỏ Tỉnh Thủy, Thời Tiêu không cho đi vào, nàng muốn tự mình đi vào, dù sao cũng không bao xa, nhưng quản gia nói, thiếu gia trước khi đi dặn dò, nói nếu như cô nương đi ra ngoài, không thể đi một mình, Thời Tiêu không có cách nào đành phải nghe theo hắn, nhưng cảm thấy bảo kiệu phu nha đầu đi theo vào không hay cho lắm, liền lưu các nàng ở quán trà bên ngoài phố nhỏ, để cho bọn họ nghỉ chân một chút, tự mình đi vào.

Thời Tiêu đi đường không thích hết nhìn đông lại nhìn tây, vì vậy cũng không có nhìn thấy Diệp Trì đứng ở dưới cây hòe, vợ hắn chân trước vừa ra

khỏi tòa nhà của Hứa Minh Chương, chân sau Diệp Trì đã tới phố nhỏ Tỉnh Thủy rồi, Diệp Trì rất biết rõ vợ hấn, nhất định chính là tới chỗ này, cho nên, đã tới trước ôm cây đợi thỏ.

Diệp Trì lúc trước suy nghĩ chính là, tìm khuyết điểm của Hứa Minh Chương, sau đó nắm lấy bất tiêu tử kia chủ động lui hôn, bởi vậy thật sự bỏ ra chút ít sức lực điều tra, điều tra, ngược lại thật sự tra ra một án oan, tuy nói án oan này khiến vợ hấn chịu tội, nhưng trong lòng Diệp Trì vẫn là không nhận được vui vẻ, hấn cũng không tin, biết rõ chuyện này, vợ hấn còn có thể gả cho Hứa Minh Chương không.

Chương 50

“**C**hưa trở thành Thành Trạng nguyên phu nhân, mà đã không để ý người khác rồi hả?” Lời này của Diệp tiểu gia có thể chua tới hai dặm, Thời Tiêu quay đầu, chỉ thấy hấn ngồi dưới gốc cây hòe lớn, tay phải phe phẩy kim phiến, tay trái cầm một cái ấm trà, trên người mặc một kiện cẩm bào màu tím sáng, hoa văn hình đám mây dưới ánh mặt trời trên áo choàng như ẩn như hiện, người đầy quý khí, ngoại trừ khuôn mặt có hơi gầy thì cũng không khác lắm so với lần gặp trước đó.

Thời Tiêu trong lòng cảm thấy an ủi, Thời Tiêu cũng không biết nàng xảy ra chuyện gì, mặc dù hấn làm ra chuyện như vậy với nàng, nàng vẫn không sợ hấn, hơn nữa, trong lòng hi vọng hấn có thể trôi qua được, nhưng điều này cũng không đại biểu, nàng muốn có cái gì dính dáng đến hấn, hôm nay hết thấy đều đã kết thúc, nàng rất nhanh sẽ gả cho Minh Chương, Diệp Trì cũng nên quay trở về cuộc sống hào hoa phong nhã tùy tiện thoải mái của hấn, nàng và hấn vốn không nên quen biết.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu quay đầu lại, cất bước đi về hướng đại tạp viện, Diệp Trì mặc kệ, hấn ở chỗ này đợi đã nửa ngày, khó khăn lắm mới đợi được vợ hấn tới đây, nào có dễ dàng như vậy thả nàng đi, bao nhiêu lâu không gặp, Diệp tiểu gia nhíp ngón tay tính ngày, hận không thể xông vào chỗ Hứa Minh Chương kéo vợ hấn đi ra, cho dù là lời nói, dù là liếc mắt cũng được.

Khó khăn mới gặp được, như vậy đi, hấn cũng chẳng thua thiệt gì, nghĩ vậy, vài bước xông tới khẽ vươn tay ngăn nàng lại: “Đừng đi, ta còn có chuyện chưa nói.”

Thời Tiêu cúi đầu, định đi vòng qua bên người hấn, nhưng nàng đi hướng bên nào, Diệp Trì sẽ ngăn hướng đó, làm cho Thời Tiêu không có cách nào, chỉ có thể đứng lại, cắn cắn môi nói: “Tiểu vương gia làm cái gì vậy?”

Diệp Trì nhú nhú mày, đối với xung hô thế này tương đối không hài lòng, nhưng lúc này cũng không so đo, chính sự quan trọng hơn, Nghĩ đến đây, liền nói: “Không nói sao, ta có lời muốn nói với nàng.”

Thời Tiêu bình tĩnh nhìn hấn sau nửa ngày, rớt cuộc thờ dài nói: “Nói chuyện gì?”

“Ta nếu như không có lời cần nói, nàng thật sự sẽ không để ý đến ta có phải không?” Những lời này nói có vẻ cô đơn, làm cho Thời Tiêu ngây cả người, rồi lại nghe hấn nói: “Nàng có thể nhẫn tâm không để ý ta, ta lại không có bản lãnh không nghĩ đến nàng.”

Thời Tiêu thấy hấn càng nói càng vô lý, mặt đỏ lên, muốn đi, nhưng bị Diệp Trì cản lại nói: “Nói hai câu thật lòng thôi mà, vậy mà cũng không thể nghe à.” Nghiêng đầu nói với Đắc Lộc: “Lấy tới đây đi.”

Đắc Lộc vội vàng bung mấy thứ đồ vật tới, đến trước mặt, Thời Tiêu mới phát hiện, trong tay Đắc Lộc đang cầm một bức tranh cuộn, Thời Tiêu nghi hoặc nhìn Diệp Trì.

Diệp Trì giao âm trà và cây quạt trong tay mình cho tiểu tử bên cạnh, đưa tay lấy tới nói: “Hôm kia thấy ở Ý Cổ Trai bán bức tranh này, chương quỹ kia nhìn nói là bảo bối nghìn vàng khó cầu, tiểu gia không hiểu lắm những điều này.”

Nói đến không hiểu lắm, Thời Tiêu không khỏi nhớ tới lần trước lúc hấn ở lại đại tạp viện khoe khoang với cha nàng, Mê Phát, san hô bút giá đồ, còn đồng ý cho cha nàng xem, vì cái này, cha nàng nhắc mãi gần nửa tháng, lúc này lại thừa nhận là mình không hiểu.

Diệp Trì thấy trong mắt nàng hiện lên vui vẻ, trong lòng không khỏi vui mừng: “Biết nàng nhớ tới những thứ lần trước ta nói với cha nàng, tiểu gia không phải sót ruột ư, chỉ sợ cha nàng học vấn cao, không nhìn trúng người ít học như tiểu gia, thật ra tiểu gia không thích đọc những thứ văn nho hủ lậu kia, nhưng cái khác thì tiểu gia lợi hại lắm, nếu bàn về cõi ngựa bắn cung, binh thư chiến sách, tiểu gia cũng là đại tài, Hoàng Thượng đều nói nếu tiểu gia mang binh đánh giặc tất nhiên đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, đáng tiếc nay thiên hạ thái bình, Đại Yên ta không có chiến sự, làm cho tiểu gia anh hùng không có đất dụng võ.”

Thời Tiêu nhin không được nói: “Thiên hạ thái bình dân chúng mới có thể an cư lạc nghiệp, chẳng lẽ vì để cho người kiến công lập nghiệp, liền muốn gieo họa cho dân chúng.”

Diệp Trì gãi gãi đầu: “Ta chính là muốn nói trời sinh ta có tài tất sẽ có hữu dụng, ai nói mong có chiến tranh đâu.” Ngữ điệu nhẹ nhàng, hai mắt không ngừng nhìn chăm chăm Thời Tiêu.

Thời Tiêu quay đầu ra, không khỏi có chút hối hận, nàng trả lời hấn làm cái gì không biết, nghĩ đến đây, vội vàng chỉnh chỉnh sắc mặt, rũ mắt xuống, không nhìn tới hấn.

Diệp Trì cũng mặc kệ, miễn sao có thể nói chuyện với vợ hấn là được rồi, hôm nay liền đáng giá, nhưng cũng không quên chính sự, nhìn vợ hấn chút nữa

mới nói: “Tiểu gia mặc dù không hiểu lắm, nhưng chương quỹ kia là người trong nghề, cũng không sợ nói thật với nàng, Ý Cổ Trai là chính là cửa hàng của Cẩm Thành, chương quỳ nói với gia, tranh này là bút tích thật của Vương Cảnh Khanh, còn có đề跋 của Đông Pha cư sĩ, còn có tàng ấn của danh nhân các triều đại, chỉ cần thuộc ba loại này, bức họa này nghìn vàng khó cầu.”

Thời Tiêu chột ngẩng đầu nhìn hẳn, Diệp Tri cũng không thừa nước đục thả câu: “Tiểu gia nhớ ngày ấy nói với cha nàng về những thứ này, cha nàng nói nhà nàng trước kia cất giữ không ít tranh chữ, đặc biệt bốn chiếc quạt của Vương Cảnh Khanh là quý nhất, là do tổ tiên nhà nàng truyền thừa lại, cha nàng đã từng nói qua có một bức tranh tuyệt kê thừa hưng, nàng nhìn thử xem?”

Nói xong mở tranh cuốn trong tay ra, hiện ra trước mặt Thời Tiêu, Thời Tiêu gắt gao nhìn chăm chăm bức họa kia, thấy trong bức họa tuyết trắng xóa, thấp thoáng hiện lên dãy núi trùng điệp hết sức xinh đẹp, trong bức tranh có hai người đang vui vẻ nghịch tuyết bên khe suối, trông rất vui vẻ thanh tao, đúng là bút tích của Vương Cảnh Khanh, có mô phỏng người, mô phỏng ra thần thái này, chính là khí khái của bức họa.

Đây cũng không phải điều khiến Thời Tiêu kinh ngạc, làm nàng kinh ngạc bởi vì đây chính là bức họa tổ tiên nhà nàng truyền xuống, năm ấy một trận hỏa hoạn đã đốt sạch mọi đồ vật, như thế nào nay lại hoàn hảo không tổn hao gì trong tay hẳn.

Thời Tiêu đưa tay chạm vào bức tranh, ban đầu vì muốn cất giữ cho tốt, nàng và cha phí hết thời gian một tháng, dán 4 cái quạt này, đây là nàng tự tay dán, không thể nhận sai, nếu như những bức họa này không bị thiêu cháy, nhất định là có người thừa cơ lấy ra, lúc ấy lửa lớn như vậy, tuyệt không có khả năng này, trừ phi trận hỏa hoạn kia là có người gây ra.

Đạo làm người thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội (Kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội), cha nàng hiếu khách, lại không hiểu tình đời, thường có người đến nhà xin được thưởng thức, cha nàng cũng không cự tuyệt, chẳng lẽ có người lòng mang ác ý, thấy tiền mờ mắt, đi vào trộm cắp, lại sợ lộ ra dấu vết, vì vậy phóng hỏa nhằm che giấu, nếu thật như thế, kẻ phóng hỏa cho dù đã bán bức họa cho người khác, cũng là kẻ thù của Thời gia nàng.

Nếu không phải trận hỏa hoạn này, nương nàng đâu đến nỗi bị bệnh chết, Nếu không phải trận hỏa hoạn này, nàng vẫn là Thời nha đầu ngây thơ không rành thế sự. Nghĩ đến đây, Thời Tiêu túm lấy Diệp Tri: “Người kia đâu? Người bán bức họa này ở đâu?”

Diệp Tri đợi đúng là câu này của nàng, người nọ sớm đã bị hẳn bắt được, nhắc tới việc này thật đúng là trùng hợp, Diệp Tri sai người xuôi nam vốn là muốn điều tra Hứa Minh Chương, lại không nghĩ ngược lại điều tra ra chuyện này, Diệp Tri cũng không nghĩ tới nương Minh Chương sẽ làm ra chuyện bốc hơi thiếu đạo đức như vậy.

Vì không cho nhi tử lấy Thời Tiêu, không tiếc mướn người phóng hỏa, cũng không phải tìm người trên giang hồ, mà là huynh đệ của nhà mẹ bà ta, người phóng hỏa gọi là Chu Khang, là huynh đệ của Chu thị, cậu ruột của Hứa Minh Chương.

Mặc dù Chu gia rộng rãi có gia sản, không biết làm sao lại sinh ra Chu Khang cái tên phá của như vậy, ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc, cái gì cũng làm, cha mẹ hắn còn sống thì còn có cái kiêng kị, đợi cha mẹ hắn vừa chết, gia sản rơi vào trong tay hắn, càng không có ai quản thúc, người bên ngoài thấy trong tay hắn có bạc, rủ rê hắn vào sòng bạc, trước thì để cho hắn ném ngon ngọt sau đó thì thua ngay cả quần cũng không có mà mặc về.

Cũng may có một tỷ tỷ gả tốt, cha Hứa Minh Chương tuy không vừa mắt cậu em vợ này, nhưng cũng không để ý, từ đó làm quen nhau, mới chuộc lại khu nhà cũ của Chu gia, từ đó về sau Chu Khang liền dựa vào tỷ tỷ, ba ngày hai bữa đến làm tiền, cha Hứa Minh Chương nể mặt thê tử, cũng thường xuyên tiếp tế.

Nhưng chỉ đủ một ít tiền ăn uống, còn ăn chơi đàng điếm thì kém xa, tuy nói ăn của tỷ phu, nhưng trong lòng Chu Khang lại hận tỷ phu keo kiệt, luôn nghĩ đủ cách để moi tiền.

Không biết làm sao lại nghe nói những bức họa kia của Thời gia giá trị liên thành, liền nổi lên tâm tư, suy nghĩ tỷ hắn một lòng không thích Thời nha đầu kia, hận không thể khiến cửa hôn sự này thất bại, nhưng tỷ phu hắn lại chết sống không thuận theo, Minh Chương và nha đầu kia lại là thanh mai trúc mã, buông tay không được, vì việc này tỷ hắn thường phàn nàn với hắn.

Hôm nay Chu Khang theo thường lệ đi gặp tỷ hắn, nhưng thật ra là do hết tiền xài, Chu thị quở trách hắn vài câu, bảo bà tử cho hắn năm mươi lượng bạc, vẫy lui hạ nhân và đề cập việc hôn nhân của tới Thời gia với Chu Khang, than thở nói: “Số mệnh ta không tốt, gặp phải cửa hôn nhân như vậy, người nói xem, bằng gia sản của Hứa gia chúng ta, người có tài như Minh Chương, cô nương nhà nào không xứng, ta nhìn thấy nha đầu kia thì trong lòng liền sợ, nếu thật lấy qua cửa, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, còn không làm ta sống không bằng chết.”

Chu Khang nghe xong, bỗng nhiên có một chủ ý, tiến đến trước mặt tỷ hắn nói: “Tỷ, ta thấy tỷ phu và Minh Chương thích nha đầu Thời gia lắm, tỷ muốn từ hôn, không thể, nhưng, nhưng cũng không phải là không có cách.”

Chu thị vội hỏi: “Có cách gì, bớt thừa nước đục thả câu đi, nói ta nghe mau.”

Trên mặt Chu Khang hiện lên vẻ âm ngoan nói: “Trừ phi nha đầu kia không có mệnh, người không có, cho dù Minh Chương và tỷ phu của ta nguyện ý, cũng không thể lấy nàng dâu ma quỷ a.”

Chu thị nghe xong trước là có chút sợ, nhưng sau nghĩ lại gương mặt đó của Thời Tiêu, lập tức oán hận đứng dậy: “Nha đầu kia tuy thân thể không lớn

nhưng khỏe mạnh, đến cùng cũng không phải đoán mệnh, sao có thể mất mạng.”

Chu Khang nói: “Tỷ tỷ sao ngọc vậy, nàng không đoán mệnh thì ta làm cho nàng đoán mệnh là được, cũng không mất cái gì, hôm nay thời tiết hanh khô, nói không chừng ngày nào đó liền bốc hỏa, một môi lửa đốt hết sạch, một chút dầu vết cũng không lưu lại, gọn gàng.”

Hai tỷ muội thương lượng liền định ra độc kế, ngày đó ban đêm nổi gió, Chu Khang liền chạm vào Thờ gia, hấn đi sớm, trốn ở phía sau bụi chuối tây bên ngoài thư phòng của Thờ cha, bụi chuối tây này được trồng rất tốt, lá to như cái dù, trải rộng ra vừa vặn che khuất thân hình của hấn, hấn mắt thấy Thờ cha nhìn bức họa, liền hành động.

Chờ ông rời đi, Chu Khang vào thư phòng, đang nghĩ cách tìm bốn bức họa đáng giá nhất, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng động, trong lúc rối ren, chỉ lấy được hai bức, trước khi đi ra ngoài ném hộp quẹt vào màn trướng của thư phòng, bắt phải gió lớn đêm đó, nhưng không bao lâu liền bốc cháy.

Đã làm chuyện thất đức như vậy, trong lòng Chu Khang cũng có chút không yên tâm, liền lừa bịp bạc của tỷ hấn rồi nói muốn đi phía Bắc buôn bán, Chu thì chỉ ước gì hấn không có ở đây liền cho hấn năm trăm lượng bạc.

Chu Khang đến kinh thành, trước bán một bức họa, cầm bạc đâm đầu vào Xuân Lai Lâu khoái hoạt, bao hết kỹ nữ lầu lộng không biết ngày đêm, cũng trùng hợp, Chu Khang bao kỹ nữ đúng là Xuân Vân.

Từ lúc Diệp Trì không tới, giá trị con người cũng Xuân Vân cũng không còn, càng thêm muốn hại Thờ Tiêu, trước tiếp Quách Đại Bảo, thì càng giảm giá trị con người, uống phí bao nhiệt tình như vậy, ngược lại làm tiểu vương gia và nha đầu kia xích lại gần nhau, đáng tiếc nha đầu kia mệnh tốt, nhảy ra một vị hôn phu, không phải là tiểu vương gia, thì cũng là trạng nguyên phu nhân, con tức này Xuân Vân chịu sao nổi, nhưng không biết làm sao mà tranh giành với số mệnh, trong lòng thường xuyên buồn bực thành bệnh, cả ngày bệnh tật ngay cả lâu cũng không xuông.

Một hai ngày trôi qua, thời gian còn dài, chỗ mộ tú bà không còn dễ nghe nữa, Xuân Vân bắt đắc dĩ, vội thức dậy rửa mặt thay đồ, tiếp Chu Khang, Khang này đủ điều không tốt, chỉ có dáng vẻ tốt, sinh ra có túi da tốt, Minh Chương có vài phần giống người cậu như hấn, chỉ có điều Chu Khang làm người hèn mọn bỉ ổi, tất nhiên là không cách nào so sánh với Minh Chương, nhưng túi da này ngược lại cũng hữu dụng, tục ngữ nói, chị gái và em gái yêu cái đẹp, bộ dáng này của Chu Khang, cũng làm cho Xuân Vân cam tâm tình nguyện tiếp đãi, sử dụng trăm ngàn thủ đoạn dụ dỗ hấn, hôm nay đùa giỡn, ngày mai uống rượu, sau vừa muốn quần áo đồ trang sức, cứ như vậy bao nhiêu bạc cũng xài không đủ, không tới vài ngày liền xài hết.

Trong kỹ viện này có tiền là vua, có tiền là gia, không tiền không quan tâm người là ai, vừa thấy không có tiền, mặt tú bà xụ xuống, muốn đuổi người ra ngoài.

Chu Khang và Xuân Vân đang tình cảm nồng nhiệt đầu nữ buông ra, liền lấy bức họa còn lại, hỏi thăm Ý Cổ Trai, liền tới cửa, hai tử muội Chu thị tự cho là chuyện này làm kín đáo, nhưng lại không biết, trên đời này không có tường nào gió không lọt qua, một tòa nhà tự nhiên bị cháy, có thể không có một chút dấu vết để lại ư, vả lại, Chu Khang thích rượu, uống nhiều quá liền rò rỉ ra một hai câu, cũng không mới lạ.

Huông chi, hẳn còn chạy, rõ ràng chính là có tật giạt mình, Diệp Trì được tin, đang bốn phía tìm hấn không ra, không ngờ đụng phải ngay tại Ý Cổ Trai, lúc này không thể không nói Diệp tiểu gia mệnh tốt.

Vốn Diệp Trì cũng không nhận ra Chu Khang, chỉ với bức họa không giống như ở ngoài, quả thực nhìn cũng không ra, nhưng lại hết lần này tới lần khác Chu Khang lại lấy ra bức tranh tuyệt khê thừa hưng, mấy chiếc quạt tranh của Vương Cảnh Khanh, ông cụ cảm rằm với hấn cả đêm, nói là tổ tiên truyền lại, lại bị ông làm cháy mất, ngày nào đó chết đi không còn mặt mũi gặp tổ tông vân vân, còn miêu tả chi tiết 4 cái quạt này như thế nào cho Diệp Trì nghe, Diệp Trì không nhớ kỹ cũng khó.

Cho nên Chu Khang vừa lấy tranh này ra, Diệp Trì liền biết đây là do Chu Khang phóng hỏa, làm sao còn cho phép hấn bán bức tranh, đi lên đánh một chưởng cho hấn hôn mê, cho người trói lại, nhốt trong biệt viện ngoại thành của Cẩm Thành, thẩm vấn cả buổi, cái gì cũng nói hết.

Nhân chứng vật chứng đều đã có, trong lòng Diệp tiểu gia mới được xem là an tâm rồi, dựa vào những thứ này, là có thể bảo vệ vợ hấn rồi.

Thời Tiêu tất nhiên là không biết những thứ nhân quả này, vừa thấy tranh này, liền đoán người bán tranh là kẻ thù của mình, nghĩ đến nương nàng, làm sao có thể chịu nổi, nắm lấy Diệp Trì nói muốn thấy người.

Ngay lúc này Diệp Trì tự nguyện chịu thiệt, mang theo nàng đến biệt viện, lúc Thời Tiêu thấy Chu Khang, liền cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm...

Chương 51

Minh Chương đi suốt đêm trở về, đến trước cửa phủ sắc trời đã tối, quản gia vội vàng ra đón, nhận roi ngựa trong tay hấn, đưa cho gã sai vặt đứng kế bên.

Minh Chương vừa đi vào vừa nói: “Tiêu Tiêu đang làm gì vậy?” Quản gia có chút khó xử nói: “Cô nương sáng sớm đi phố nhỏ Tỉnh Thủy, sau đi theo tiểu vương gia ra ngoại thành một chuyến.”

Minh Chương nghe xong, dừng bước chân, lạnh lùng nói: “Hầu hạ gì kì vậy, trước khi ta đi không phải đã dặn dò rồi sao.”

Quản gia đau khổ nói: “Hương Nhi nói, cô nương muốn đi theo tiểu vương gia, bất luận thế nào cũng không gọi bọn hắn đi theo, đuổi bọn họ trở về, đi biệt viện của Phong Nhị gia Trần Viễn Hầu phủ, trong thời gian uống cạn một chung trà liền đi ra, sau đó vào đại tạp viện tìm Trần cô nương đi rồi, đợi đến bây giờ cũng chưa thấy trở về, nô tài sai người đi đón ba lần rồi, cô nương nói, cô nương nói...” Nói xong nhìn Minh Chương.

Sắc mặt Minh Chương hơi tái, cô hết sức ổn định tâm trạng: “Cô nương nói cái gì hả?”

“Cô nương nói nàng sẽ không trở lại, hôn sự coi như không có, bảo trạng nguyên gia chọn danh môn thực nữ khác.”

Minh Chương chán nản lùi lại hai bước phát phát tay: “Biết rồi, người đi xuống trước đi, để ta suy nghĩ.”

Bốn chiếc quạt trong nhà Tiêu Tiêu, hắn đã nhìn qua, vì vậy ở Phong Nhã cư vừa thấy bức tây tắc phong vũ, liền kinh sợ xuất ra một thân mồ hôi lạnh, Minh Chương không ngốc, lúc trở về nhà, chỉ lo tìm Tiêu Tiêu, ngược lại không để ý tới những thứ này, sau này ngẫm lại, trận hỏa hoạn kia của Thời gia thật sự rất kỳ lạ.

Nếu như chưa thấy bức tây tắc phong vũ này, có lẽ còn nói cho qua, nhưng vừa thấy bức họa vốn đã bị đốt cháy này, điều này nói lên đêm hôm đó có người trộm từ Thời gia ra, đã trộm bức họa, còn vô cùng có khả năng phóng hỏa.

Nghĩ đến đây, Minh Chương vội vàng hỏi Vương Khanh tranh này từ chỗ nào mà có, Vương Khanh nói: “Thành thật mà nói cũng khéo, hôm kia ăn tiệc ở Tuy Hoa Lô, gặp người lên lầu rao bán tranh cổ, có lẽ biết ngày đó có nhiều quý nhân, bán được giá tốt, vốn ta chỉ thấy điều thú vị, lại không nghĩ ngược lại được bảo bối, cho hắn hai nghìn lượng bạc, mua vào tay, thật sự nhặt được đại tiện nghi.”

Minh Chương vội hỏi hình dáng của người bán bức họa này, Vương Khanh nói: “Y phục cũng đàng hoàng, dáng vẻ thì...” Nói xong nhìn Minh Chương một cái nói: “Ta trước thất lễ với Minh Chương huynh, miễn cho Minh Chương huynh trách tội, người bán bức họa có vài phần giống Minh Chương huynh.”

Vương Khanh nói như thế, Minh Chương khi đó cũng không nghĩ đến người cậu ruột của mình, ở trong kinh thành tìm hết một ngày cũng không tìm gặp được người bán bức họa, càng thêm vô cùng lo sợ, nếu nói là vì ham muốn tài vật mà phóng hỏa, nhất định là trước đó đã tính toán hết thảy, không phải chỉ là lên trộm tranh, Thời gia không so sánh được với nhà đại phú đại quý, nhưng cũng là nhà có của cải, nếu như ham muốn tài vật, tất nhiên chắc là sẽ không chỉ lấy bức họa đi, nói như thế, người này vốn là muốn phóng hỏa, thuận tiện mới trộm bức họa ra.

Có thể làm được chuyện như vậy, quan trọng nhất là phải nhận biết được bức họa, nếu như đổi lại mặng phu, sợ để cho hấn cầm, cũng không biết bức tranh này đáng giá, người này nhất định đã đến Thời gia, quen thuộc ngõ ngách của Thời gia, mới có thể sau khi phóng hỏa còn toàn thân trở ra, mà người như vậy, tính ra chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nếu không phải ham muốn tài vật mà phóng hỏa, thì chắc chắn có thù với Thời gia, nhưng Tiêu Tiêu một nhà tâm địa lương thiện, Thời thúc thúc có chút không hiểu thói đời cho lắm, nhưng cũng chưa từng kết oán với người nào, vậy tại sao lại bị người ta phóng hỏa, người phóng hỏa này tất nhiên có mục đích khác không thể cho ai biết.

Một nhà ba người Tiêu Tiêu may mắn được cứu sống, nhưng cũng không biết là ai làm? Nghĩ đến đây, Minh Chương nhin không được nhú mày, hấn không hề hoài nghi nương mình, với tư cách của nương hấn, xác thực thoát khỏi hiềm nghi.

Mẫu thân hấn trước sau như một không thích Tiêu Tiêu, nếu không phải phụ thân và hấn kiên trì, việc việc hôn nhân này sớm đã bị mẫu thân hấn cho lui, mẫu thân hấn không chỉ không thích Tiêu Tiêu, việc liên quan đến nương Tiêu Tiêu cũng không thích, dù vậy, Minh Chương cũng không thể nào tin nổi, mẫu thân hấn vì từ hôn mà phóng hỏa, mẫu thân hấn không có khả năng làm ra chuyện tán tận lương tâm như thế.

Nhưng Minh Chương thủy chung không an tâm, lúc này mới trở về một chuyện, hấn không tin, nhưng khi hấn nhắc tới chuyện phóng hỏa, vẻ mặt nương như né tránh, Minh Chương suy tởn nửa liền đứng không yên, nếu như mẫu thân hấn thật sự làm ra chuyện như thế, vậy hấn và Tiêu Tiêu...

Nghĩ đến đây, Minh Chương cả người lạnh lẽo, hấn vịn bàn đứng lên nói: “Nương, người nói thật với nhi tử đi, trận hỏa hoạn kia của nhà Tiêu Tiêu...”

Hấn nói còn chưa dứt lời, Chu thị liền the the nói: “Là ta làm đó, mẹ con Thời gia đều đáng chết, đáng chết, các nàng là hồ ly tinh, chỉ biết câu dẫn nam nhân, Tô Tuệ Lan câu dẫn cha ngươi, còn cho con gái bà ta câu dẫn nhi tử của ta, làm cho con ta hồ đồ, ngay cả nương cũng không nhận, ta hận, rất hận, nàng sao không chết theo nương nàng...”

“Nương...” Minh Chương cũng không nhin được nữa, rống một tiếng: “Tiêu Tiêu là người ta yêu mà, đời này ta chỉ yêu một mình nàng, làm ra chuyện như vậy, có phải người cũng không muốn đứa con trai này nữa hay không.”

Chu thị sững sờ, dường như phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói: “Minh Chương, Minh Chương, nương nói bậy thôi, nói bậy thôi, không phải thật mà, nương làm sao có thể đi phóng hỏa, làm sao có thể đi hại người, Tô Tuệ Lan, ngươi đừng đến tìm ta, đừng tới tìm ta, không không phải là ta, không phải ta...” Nói xong đưa tay giật bụi tóc trên đầu mình xuống, thẳng nhìn chăm chăm vào Minh Chương hì hì cười một tiếng: “Tô Tuệ Lan, ngươi không thắng được

ta đâu, không thắng được...” Cầm cây kéo trong rổ chằm tuyến rắc rắc rắc rắc làm rối đầu tóc của mình.

Minh Chương vội vàng đi lên đoạt cây kéo trong tay mẫu thân, giằng co cả đêm, mới trấn an được nương hấn, Minh Chương sức cùng lực kiệt, trong lòng so với thân thể còn mệt mỏi hơn, hấn không biết mình nên làm gì bây giờ, xảy ra chuyện như vậy, hấn và Tiêu Tiêu nên làm như thế nào đây.

Minh Chương ngồi một đêm trong phòng nương hấn, nhìn qua ngoài cửa sổ dần dần sáng lên, chợt nghĩ, có lẽ hấn có thể gạt Tiêu Tiêu, dù sao chuyện đã qua, bọn họ còn có một cuộc đời phải trải qua, hấn không muốn, cũng không thể mất đi nàng.

Ý nghĩ này một khi xuất hiện, liền nhanh chóng chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của hấn, việc cấp bách trước mắt là hồi kinh, tìm được cậu của hấn, bán bức họa đó, không cần phải nói nhất định là cậu hấn, người mẫu thân hấn có thể sai khiến cũng chỉ có ông. Huống chi, Vương Khanh cũng nói, người kia có chút giống hấn.

Đoạn đường này Minh Chương không hề dừng lại nghỉ ngơi, chỉ sợ có biến cố gì, cuối cùng cũng không kịp, mặc dù không biết Diệp Trì làm sao biết được chuyện này, có thể tâm tư của Diệp Trì đối với Tiêu Tiêu, để cho hấn nắm được chuyện này, làm gì dễ dàng dùng tay, nhưng Tiêu Tiêu, hấn không thể không có nàng. Minh Chương đứng lên, cho người chuẩn bị ngựa, đi thẳng đến phố nhỏ Tỉnh Thủy.

Trong đại tạp viện ở phố nhỏ Tỉnh Thủy, Thời cha quan sát nữ nhi, lại nhìn nhìn, một hồi Diệp Trì tự châm trà cho mình, một hồi rót nước cho Tiêu Tiêu, phải nói là không nhân rồi, đi thư quán đón ông cũng là hấn.

Thời cha thăm thở dài, trong lòng nghĩ khuê nữ ông hấp tấp bảo Diệp Trì đón ông quay về đại tạp viện, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì rồi sao, nghĩ đến đây, Thời cha nói: “Thực đã xảy ra chuyện gì, nha đầu kia lại không chịu nói cho cha nghe, làm cha gấp muốn chết.”

Thời Tiêu nhìn cha nàng nhìn không được đau lòng, nước mắt tí tách liền rớt xuống, cha nàng không biết làm sao, Diệp Trì trước đau lòng, vội vàng lấy khăn từ trong ngực ra, lấy ra nhìn nhìn lại vội vàng nhét lại trở về, rồi lại rút ra cái khác đưa cho Thời Tiêu: “Đừng khóc, mắc công Thời thúc nghĩ là nàng chịu ủy khuất nữa.”

Thời Tiêu không rảnh phản ứng đến hấn, nhưng nhận khăn trong tay hấn nói: “Người đi ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn nói với cha ta.”

Diệp Trì có chút tội nghiệp nhìn vợ hấn, thấy mặt Thời Tiêu lạnh lùng, cũng không dám quấy rầy nữa, xoay người lại đi ra ngoài đợi.

Tuy nói bị đuổi ra, nhưng trong lòng Diệp tiểu gia vẫn vui, vì sao, còn phải nói nữa sao, rốt cuộc có hi vọng rồi, chỉ cần vợ hấn không lấy tiểu tử họ Hứa

kia, nhất định sẽ là nàng dâu của hắn, nhưng cũng muốn nghe vợ hắn và lão nhạc phụ nói cái gì, ngồi xỏm sát vào cửa sổ, dán lỗ tai vừa muốn nghe, chỉ thấy Quyên Tử chống eo đứng ở trước mặt hắn: “Làm gì đó, tiểu vương gia tôn quý như ngươi mà cũng nghe lén à, sẽ không sợ truyền ra ngoài bị người khác chê cười sao.”

Diệp Tri trừng mắt liếc nàng, trong lòng nói bà tử hung hãn này thật sự là bất chớ đi cày xen vào việc của người khác, có phải nghe lén chuyện của nàng ta đâu, nàng ta ngại cái gì, nhưng sợ vợ hắn trong phòng biết, quay đầu lại không được tự nhiên, đứng lên đi đến ghé đầu phía dưới cây hòe ngồi xuống, bung tô nước lạnh uống ừng ực, uống vào thấy ngon vô cùng.

Trong phòng Thời Tiêu suy nghĩ hết một ngày, chuyện này nên nói với cha nàng như thế nào đây, Chu Khang là cậu Minh Chương, hỏa hoạn là do hắn đốt, nhưng chỉ điểm phía sau lại là nương Minh Chương, khi nàng vừa biết hết tất cả còn chịu không được, huống chi cha nàng.

Cha nàng cả đời sống đơn giản, mặc dù trong nhà bị cháy, hai cha con sống nương tựa lẫn nhau, cha nàng như trước vẫn không học được xử sự khéo léo, để người lương thiện đơn giản như cha nàng biết được chuyện đáng sợ như thế, Tiêu Tiêu không biết làm sao mở miệng.

Suy nghĩ một ngày kết quả là Tiêu Tiêu quyết định không nói cho cha nàng nghe, nhưng lại phải tìm lý do, dù sao xảy ra chuyện như vậy, nàng tuyệt đối không có khả năng thành thân với Minh Chương.

Nghĩ đến đây, nước mắt ngăn không được rơi xuống, Thời cha đưa tay lau nước mắt của nữ nhi: “Niếp Niếp, bị ủy khuất gì rồi, nói cho cha nghe một chút.”

Thời Tiêu cũng nhịn không được nữa, nhào vào trong ngực cha nàng, ô ô khóc lên, khóc đến nỗi cha nàng ôm nàng luống cuống tay chân, gọi nàng từng tiếng từng tiếng: “Niếp Niếp, Niếp Niếp của cha sao thế này? Làm sao vậy? đừng khóc nữa, khóc làm lòng cha khó chịu lắm.”

Thời Tiêu ôm cha nàng khóc trong chốc lát, mới từ trong ngực cha nàng đi ra, lau nước mắt nói với cha nàng: “Con và Minh Chương không thể thành thân, người có thể không hỏi nguyên do hay không?”

Nói xong lại rơi xuống một chuỗi nước mắt, Thời cha tuy không hiểu thói đời cho lắm, nhưng đau lòng khuê nữ, nha đầu này từ nhỏ đã như vậy, có thể không đau sao, khi còn bé Thời Tiêu vừa khóc, rõ ràng âm thanh rất nhỏ, còn cách hai tầng viện, cha nàng chỉ cần nghe thấy, vội vàng hấp tấp chạy vào ôm nàng dỗ dành, lúc ngủ thì cõng nàng, lớn lên chút thì tự tay dạy nàng học bài viết chữ, mời tiên sinh dạy nàng vẽ tranh, tình cảm hai cha con nàng rất tốt, nương Thời Tiêu cũng ghen ghét, thường nói với Thời cha: “Ta thấy hai cha con các người sống rất tốt, bản thân ta thành vương bận rồi.”

Có thể thấy được Thời cha yêu thương khuê nữ không hề có nguyên tắc, hôm nay Thời Tiêu vừa khóc, làm Thời cha đau lòng chết mất, khuê nữ nói cái gì cũng đáp ứng, khuê nữ ông không phải nha đầu điều ngoa thích đùa nghịch, so với người khác cũng hiểu chuyện hơn, nếu đã không muốn thành hôn, tất nhiên là có nguyên nhân không thể thành thân, nàng không muốn ông hỏi, ông sẽ không hỏi!

Nghĩ đến đây, lau lau nước mắt cho nữ nhi nói: “Được, cha không hỏi.”

Hai cha con nàng đang nói, chợt nghe bên ngoài đông một tiếng, tiếng Quyên Tử truyền vào: “Diệp Trì nguời điên rồi, tự nhiên lại đi đánh Trạng Nguyên Lang của chúng ta làm cái gì, cô gia đến thăm chúng ta, khách quý mời ngồi...”

“Cô gia chó má đến thăm cái gì mà thăm, mang đến xui xẻo thì có, tiểu gia đánh hấn là đúng...” Nói xong lại là một quyền...